

kakor v nekaki omotici nehote dvignil, da bi videl vsaj skozi okno sosedovo hišo. In prišlo mu je hrepenenje: »Ko bi šel in se prepričal!« A je takoj zavrgel nelepo misel.

Nenadoma se je domislil njenega daru, ki mu je bil do nocoj največja dragocenost, cveta, ki mu ga je bila dala iz Prešerna, in šopka, ki mu ga je bila izročila zadnjo nedeljo o prejšnjih počitnicah.

Zapeklo ga je v srcu in v glavi ob tem spominu.

Brzo je vstal in stopil k omari, kjer je hranil Prešernove pesmi in v njih oba šopka.

Previdno in tiho je odklenil. A že poltiho škripanje ključa ga je zbolelo v glavo.

Potegnil je Prešerna izmed knjig, ga odprl, vzela iz nje šopka. Knjigo je položil nazaj na prejšnje mesto, s cvetjem je stopil k oknu.

Tam se je zagledal za čas v sosedovo hišo. Glej, vsa mirna, vsa oblita z luninim sojem. Okna se lesketajo v mesečini. Dalje gori ob cesti stoje gospodarska poslopja. Tam je parna, tam spi Tilička... Če spi? Morda pa čaka? — A morda je pri njej oni. In mu pripoveduje današnji dogodek in pogovor, in se oba porogljivo smejeta... Razumi žensko srce, če moreš! —

Naslonil je glavo ob hladno steklo in zaprl oči, da ne bi gledal te slike, ki mu je stiskala srce s težo ogromne gore.

Ko je spet odprl oči, je pogledal šopka, kakor da se ju je šele zdaj domislil, ju šele zdaj začutil v roki. Počasi, zamišljeno ju je pritisnil k ustom, vroče, skoro pobožno je poljubil rahlošumeče

cvetje. A kakor da ga je speklo, kakor da je v hipu začutil velik gnus, ga je prihodnji hip zahitil s silo skozi okno. Videl je ob mesečini, kako je v velikem loku trepetalo skozi zrak in padlo daleč od hiše v temno travo. Povsem izginilo je v travi, kakor da ga ni nikjer več, kakor da ga ni bilo nikoli...

Jesen.

Povsem na prsi je zlezla starcu glava. Kakor da je zaspal, je bilo. A ni spal, bil je le na potovanju, romal je, daleč, daleč — v mladosti, v življenja pomladi... Kar je nenadoma začutil neprijeten hlad. Senca debelega kostanja mu je prilezla čez noge gori na prsi in na glavo in ga je pokrila čez in čez.

Stresel se je, močneje je objel palico, kakor da se hoče opreti ob njo, da ne pade. Sunkoma je dvignil glavo.

Začuden se je ozrl pred se doli po drevoredu, zatem še bolj začuden naokoli. Dvignil je desno roko iznad palice in si pogladil z njo čez čelo, pomencal si oči, kakor da briše in preganja iz njih sanje, ki so mu pokazale čudno, neprijetno podobo.

Pa se je spet ogledal naokoli, z dolgim, začudenim pogledom, in je globoko zavzdihnil.

Videl in zavedel se je resnice:

Jesen je, in listje odpada in umira...

Kadar listje pada...

Grem skozi noč. Tu tam lesketa
rumena luč, ko da zakladi cvetó,
vse je tako tiho in mirno, mirno,
da slišim list, ki vrh jesenskega drevesa trepeta.

Težko mi je.
Pred mano cesta in je ni luči,
ki bi mi klicala: Popotnik, odpočij!
Sam, sam grem skozi noč in mraz.
Tam na ovinku čaka name bled obraz.

Rumeni list, ki vrh jesenskega drevesa trepeta,
zdaj zdaj pade na tla.

Joža Lourenčič.